

KEMÂL AHMED DEDE VE TERCÜME-İ MENÂKIB-I MEVLÂNÂ'SI

Şerife AKPINAR*

ÖZET

Kemâl Ahmed Dede, M. 1558'de Akşehir'de doğmuştur. Mevlevî bir aileden gelen, Derviş Kemâl Ahmed, gençlik yıllarında Konya'ya gelerek, Çelebi Hüsrev Hazretleri'nin hizmetine girer. Bir süre sonra İstanbul'a gider ve bir dergâh bahçesindeki ağaç kovuğunda yaşamaya başlar. Burada, gösterdiği olgunluk ve kerâmetler ile çevredükilerin sevgisini kazanır. Yenikapı Mevlevihânesi'ni yaptıran, Kâtip Mehmet Efendi'nin isteği üzerine bu mevlevihânenin ilk post-nîşini olur.

M. 1601 tarihinde vefât eden Kemâl Ahmed Dede, Tercüme-i Menâkıb-ı Mevlânâ adlı manzum eseriyle, Mevlânâ ve ahfadı hakkında bilgi veren eserlere bir yenisini kazandırmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kemâl Ahmed Dede, Yenikapı Mevlevihânesi, Tercüme-i Menâkıb-ı Mevlânâ.

ABSTRACT

Kemâl Ahmed Dede was born in 1558 in Akşehir. Dervish Kemâl Ahmed who comes from a Mevlevî family comes Konya and becomes an employee of Prophet Çelebi Hüsrev in his youth. After a while he goes to İstanbul and begins to live in the hollow of a tree which is in a dervish lodge's garden. By the help of the maturity and miracles that he shows there he gains the love of people around him. With the desire of Sir Kâtip Mehmet who had built the Yenikapı Mevlevihânesi (lodge used by Mevlevî dervishes) built he becomes the first sheikh of the Mevlevihane.

With his poem Tercüme-i Menâkıb-ı Mevlânâ, Kemâl Ahmed Dede who died in M. 1601, gives a new work to the ones which give information about Mevlana and his grandchildren .

Keywords: Kemâl Ahmed Dede, Yenikapı Mevlevihânesi (a lodge used by Mevlevî dervishes), Tercüme-i Menâkıb-ı Mevlânâ.

Hayatı

Kemâl Ahmed Dede, M. 1558'de (Mehmed Ziya, 1913: 111) Akşehir'de doğdu. Babası, Mevlevî Şeyhü'd-din Dede'nin oğlu İzzeddin Dede'dir (Esrar Dede, 2000:442; Tuman, 2001:861). Sâkib Mustafa Dede, Sefîne-i Nefise fi'l-Menâkibi'l-Mevleviyye adlı eserinde Akşehirli Kemâl Ahmed Dede'nin dedesini, "Mevlevi evlatlarından Sinan Mevlevî" olarak tanıtmıştır (Sâkib Mustafa Dede, No. 1901:64).

Kemâl Ahmed Dede, dünyaya gelmeden, ismi babası tarafından "Kemâleddin" olarak konur (Mehmed Ziya, 1913: 107).

Kemâl Ahmed, gençlik yıllarında Konya'ya gelir ve Çelebi Hüsrev Hazretleri'nin hizmetine girer (Sâkib Mustafa Dede, No. 1901:64). Çelebi Hüsrev'in ölümü üzerine ise, onun oğlu Ferah Çelebi Hazretleri'ne bağlanır. Şeyhlik makamının Mevlânâ evlatlarından alınmasıyla Konya'yı terk eden Kemâl Ahmed, İstanbul'a gider.

* Arş. Gör., Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi

Akşehirli Derviş Kemâl, İstanbul'da altı yedi sene bir ağacın kovuğunda yaşar (Ahmet Eflakî, 2001:143). Bu ağaç, Mevlevî âşıklarının manevî cilve yeri olan, dergâhın civarındaki bir bahçededir. Bahçe ise, Yeniçeri katipliğinden azledilen Mehmet Efendi'ye aittir. Mehmet Efendi, dergâha gelip gittikçe Derviş Kemâl'deki olgunluk hallerini görüp ona bağlanır. Bir süre sonra da Mehmet Efendi, Derviş'den bazı isteklerine kavuşabilmek için yardım ister. Derviş Kemâl de kâğıda birşeyler yazarak Mehmet Efendi'ye verir ve isteğine ulaştığı güne kadar bu kâğıdı açmamasını tenbih eder. Mehmet Efendi, bu tenbihe uyar ve o kâğıdı başında taşır. İsteği ise, tekrar Yeniçeri kâtibi olmaktır. Bu sırada Konya'ya giden Mehmet Efendi, Mevlânâ türbesini ziyaret eder. Burada büyük bir aşkla kendinden geçer. Bu aşk içindeyken, İstanbul'a sağ salim gitmek nasip olursa bir Mevlevîhâne yaptıracağını ahd eder (Mehmed Ziya, 1913: 69).

İstanbul'a dönen Mehmet Efendi, tekrar Yeniçeri Kâtipliğine tayin edilir ve o gün isteğine kavuştuğu için Derviş Kemâl'in verdiği kâğıdı açar. Kendisinin kâtipliğe tayin edildiği sene, ay, gün ve saatin, tamamen aynıısının Derviş'in verdiği kâğıtta yazılı olduğunu görüp, şaşırır. Bunun üzerine Kemâl Ahmed Dede'ye bağlılığı daha da artar. Bu olaydan sonra da ahd ettiği üzere, bahçesine derhal bir Mevlevîhâne yaptırır (Sâkib Mustafa Dede, No. 1901:64). İşte bu Mevlevîhâne H. 1006 / M. 1597'de inşa ettirilenYenikapı Mevlevîhânesi (Bâb-ı Cedîd Hânkâhı)dır (Mehmed Ziya, 1913: 108). Âsârî isimli şair, bir beytinde Mevlevîhâne'nin inşasını tarih düşürmüştür:

Tarih: Târîhin Âsârî bu âsâr-ı hayrâtun didi
Hânkâh-ı Mevlevîde oldı bu cây-ı du'â

H. 1006 / M. 1597 (Esrar Dede, 2000:442)

8 Şubat 1597 Cumartesi günü tamamlanan Mevlevîhâne'nin ilk ayininde, Kemâl Ahmed Dede kürsiye çıkarak; Mesnevî-i Şerif okur ve vaaz eder (Mehmed Ziya, 1913: 79). Kâtip Mehmet Efendi'nin isteği üzerine de bu yeni dergâhın şeyhliği, Derviş Kemâl'e verilir. Böylece Yenikapı Mevlevîhânesi'nin ilk post-nîşîni Kemâl Ahmed Dede olmuştur.

Kemâl Ahmed Dede, vaktinin çoğunu mutfakta çile çekerek geçiren, derviş vasıflı biridir. Hiçbir vakit aba ve sarıkla büyüklük satanlardan olmamıştır. Dostları, onun bu kalenderliği terk edip, kıyafetini değiştirmesini istedikçe; “ Der in kâr medhal-i cây u câme nîst”, “ Bu işte makam ve elbisenin dahli yoktur!” diyerek tevazuu göstermiştir (Mehmed Ziya, 1913: 109).

Kemâl Ahmed Dede, dostlarının kendisine sikkesinin üzerine sarması için hediye ettikleri sarıkları toplayıp, yine onların hediyesi olarak Konya'da bulunan Çelebi Hazretleri'ne gönderirdi. Çelebi Hazretleri de birgün, Şeyhlik haysiyetini koruması için ona kendi sarığını yollar. Kemâl Ahmed Dede, bu defa sarığı sarmak zorunda kalır. Konya post-nîşîni, Derviş'in sarığı kabul etmesinden duyduğu memnuniyeti bir toplantıda dile getirir. Kemâl Ahmed Dede çilesini tamamlayınca da ona halifelik verir.

Kemâl Ahmed Dede, Çelebi Hazretleri tarafından kendisine hediye edilen bu sarığı, sadece mukâbele ve ism-i Celâl okuduğu günlerde sikkesi üzerine sarıp, diğer günlerde sarmayarak hediye sahibine duyduğu hürmeti ortaya

koyar. Vefâtından sonra vasiyeti üzerine bu sikke, mânevî bir işaret olarak sandukası üzerine konulmuştur (Sâkıb Mustafa Dede, No. 1901:65).

Dünyadan elini eteğini çekerek, ömrü boyunca çile ile meşgul olan Kemâl Ahmed Dede'nin aile hayatı olamamıştır. Evlâdının olmayışına yakın dostlarının üzüldüğünü duyan Derviş; “Bir insanın kendinden sonraya kalan en hayırlı vekili; manevî sonuçtur, ma'nâ âleminin önderleridir. Her ne kadar bizim evlâd ve torunlarımız yok ise de ne zararı var? Çünkü yedi Ahmed nöbeti alacaktır.” diyerek, kendisinden sonra Mevlevîhâne'ye, Ahmed isimli yedi kişinin daha şeyhlik yapacağı kerametinde bulunmuştur (Sâkıb Mustafa Dede, No. 1901:66; Mehmed Ziya, 1913: 110). Gerçekten de Kemâl Ahmed Dede'den sonra Yenikapı Mevlevîhânesi'ne yedi tane Ahmed isimli şeyh gelmiştir. Her ne kadar araya İsmail Merkezî Efendi, Seyyid Nesib Yusuf Dede gibi isimler girdi ise de bunların şeyhliği, farklı sebeplerle gerçekleşmemiştir.

Kemâl Ahmed Dede'den sonraki Ahmed isimli Yenikapı Mevlevîhânesi şeyhleri sıra ile şöyledir; Tuğâni Ahmed Dede, Sabûhî Ahmed Dede, Câmî Ahmed Dede, Karî Ahmed Dede, Naci Ahmed Dede, Pendârî Ahmed Dede, Ârifî veya Beçevi Ahmed Dede. Akşehirli Derviş, işte bu gibi kerametleriyle toplumda sevilip sayılmış ve şöhrat bulmuştur.

Derviş, bir mukâbele günü, kürsüde mesnevî okuyup, açıklamalar yaptığı sırada fenalaşır. Mesnevî okumayı bırakarak, asıl ve ezeli sevgiliye ulaşmaya dair sözler söyler ve vecd içinde sema' ederek oradakilerle vedalaşır, dışarı çıkar. O gece sabaha kadar ibadet ve zikirle meşgul olur. Sabahleyin abdest alır ve biraz sonra da ruhunu teslim eder (Mehmed Ziya, 1913: 111). Gölpinarlı'nın, Kemâl Ahmed Dede'nin vefâtı için H. 1026'dan sonraya rastlar (Gölpinarlı, 1971 : 175) demesine rağmen diğer kaynaklar onun ölüm tarihi için H. 1010 / M. 1601'de söz birliği ederler (Mehmed Ziya, 1913: 111; Tuman, 2001: 861; Esrar Dede, 2000: 442; Ahmet Eflakî, 2001: 143; Ergun & Uğur, 2002:86; İpekten & vd, 1988: 250; Bursalı Mehmet Tahir efendi, 1975: 83).

Yenikapı Mevlevîhânesi bahçesine defn edilen (Tuman, 2001: 861) Kemâl Ahmed Dede'nin kabri, hem halkın hem de yüksek zümrenin ziyaretgâhi olmuştur.

Kemâl Ahmed Dede'nin, üç eseri vardır. Bu eserlerin ilki; **Mir Hand Tarihi Tercümesi**'dir. Bursalı Mehmet Tahir Efendi, bir tarih bilgini olarak tanıttığı Kemâl Ahmed Dede'nin, bu eseri Farsçadan tercüme ettiğini belirtir. Diğer bir eseri ise; **Tuhfetü'l- Müştâkîn ilâ Menâkıbı's-Sahâbeti ve't-Tâbiin**'dir. Bu da, Mehmet İbn-i Hasan Eş-Şâfiî'nin Menâkıbü'l-Ahbâb ve Merâtibu Uli'l-Elbâb adlı eserinin tercümesidir (Bursalı Mehmet Tahir Efendi, 1975: 83). Kemâl Ahmed Dede'nin üçüncü ve en önemli eseri ise, **Tercüme-i Menâkıb-ı Mevlânâ**'dır.

Tercüme-i Menâkıb-ı Mevlânâ

Sipehsâlar diye tanınan Ferîdûn b. Ahmed'in, “Risâle-i Sipehsâlar ba Menâkıb-ı Hudâvendigâr” isimli eserinin tercümesidir (Ahmet Eflakî, 2001: 143). Sipehsâlar'ın eseri, on altıncı yüzyılda, Hemedanlı Abdülvahab bin Mahmud Dede tarafından Farsça olarak kısaltılmış ve esere Sevâkıb-ı Menâkıb

adı verilmiştir (Ayan, 2003: 79). Ayrıca, Lokmanî Dede aynı yüzyılda Farsça eseri, Menâkıb-ı Mevlânâ (Lokmanî Dede, 2001: X) adıyla tercüme etmiştir.

Mevlânâ için yazılan menâkıb-nâmelerin, Mevlânâ ve ahfadının hangi düşüncelere kaynaklık ettikleri, hangi düşünceleri savundukları, toplumun onları hangi konuda örnek aldığını göstermesi bakımından önemi tartışılmaz (Ayan, 2003:81). Bu sebeple olsa gerek, Sipehsâlar'ın eseri, daha sonraki dönemlerde ya kısaltılarak, ya da tercüme yoluyla sürekli yinelenmiştir. Sipehsâlar'ın eseri; Sultan Veled'in İbtidânâme'de babası hakkında verdiği bilgilerden sonra, Mevlânâ ve mümessilleri hakkında yazılan ilk eserdir (Gölpınarlı, 1971: 175). Eserin aslı, Farsçadır. Ahmed Eflâkî'nin, Âriflerin Menkıbeleri isimli eserinin de esasıdır.

Kemâl Ahmed Dede, on altıncı yüzyılda eserin manzum tercümesini yapmıştır (Gölpınarlı, 1971: 175). Bu tercümenin elde edebildiğimiz tek nüshası, Süleymaniye Kütüphanesi, Halet Efendi Kitaplığı, ilave kısım 82 numarada kayıtlıdır.

Kahverengi meşin kapaklı olan eser, 159 varaktır. Yazısı, harekeli nesihittir. Her sayfada çift sütun olarak yazılmış ortalama 15 beyit bulunmaktadır.

Eserin ilk sayfası besmele ile başlar. Hemen altında da eserin adı ve mütercimnin ismi bulunmaktadır:

“Terceme-i Menâkıb-ı Mevlânâ

Terceme-i Kemâl Ahmed Dede”

Süleymaniye Kütüphanesi'nin damgası bulunan bu ilk sayfada, Kemâl Ahmed Dede'nin hayatı hakkında kısa bir not vardır. Kimin tarafından yazıldığı belli olmayan bu notta; mütercimnin Akşehir'de doğduğu ve Hüsrev Çelebi'ye intisab ettiği belirtildikten sonra; H.1006'da inşa edilen Bâb-ı Cedit yani Yenikapı Mevlevîhânesi'nde hizmete başladığı yazılıdır. Daha önce belirttiğimiz H. 1010 ölüm tarihi ise H. 1024 olarak verilip; Mevlevîhâne bahçesinde medfun olduğu belirtilmiştir. Sayfanın sol üst köşesinde ise bir okuyucu tarafından not edildiğini düşündüğümüz “Menâkıbü'l-Ârifin Terceme-i Manzûmesi” ibaresi yazılıdır.

1b'de kime ait olduğu belli olmayan mesnevî şeklinde yazılmış birkaç beyit yer almaktadır. 2a'da Yunus Emre'ye ait bir murabba kayıtlıdır. Ayrıca, içerisinde “Terceme-i Menâkıb-ı Sultânü'l 'Ulemâ ve Mevlânâ Celâleddîn-i Muhammed ve Hulefâ-i İşân” yazılı bir mühür bulunmaktadır. Mührün hemen altında “ İş bu terceme-i menâkıb-ı manzûm Yenikapı Mevlevîhânesi Şeyhi Kemâl Ahmed Dede Efendi Hazretleri'nin tercemeleridir. Galata'da vâkı' İskender Paşâ bina eylediği mevlevîhânenin vakfidir gaflet olunmaya” ifadesi vardır. Ayrıca birkaç varakta der-kenar olarak “Vakf-ı der Mevlevîhâne-i Galata” yazılıdır.

Mesnevî şeklinde yazılmış, Terceme-i Menâkıb-ı Mevlânâ şu beyitle başlar:

Fâ'i lâ tün Fâ'i lâ tün Fâ'i lün

Râviler eyle rivâyet itdiler

Hâkiler eyle hikâyet itdiler

158a'da yer alan son beyit ise şöyledir:

Nitekim buyurdu Mevlânâ-yı mâ
Bir ğazel içre bu beyti ey kiyâ

Son varakta mesnevîden ayrı olarak, Farsça bir beyit ve hemen altında da tercümesi yer almaktadır:

Me fâ 'î lün Me fâ 'î lün Me fâ 'î lün Me fâ 'î lün

Tebessüm kıldı yüzi mâh hayâli şâhı hoş handum
Ki güldi nesli ber- neslüm gelür ferzendi ferzendüm

Menâkıb-nâme'de başlıklar, kırmızı mürekkeple yazılmış ve Farsçadır. Mesnevînin aralarında yine kırmızı mürekkeple yazılmış âyet, hadis ve Farsça beyitler bulunmaktadır. Farsça beyitler, daha sonra nazmen Türkçeye çevrilmiştir.

Eserde, rübâî, tuyug ve kıt'a nazım şekilleriyle yazılmış manzumelerin yer alması da dikkati çeker.

Kemâl Ahmed Dede'nin, bu manzum menâkıb-nâmesinde dikkatimizi çeken bir husus da "Der Medh-i Konya" başlığı altında, Konya şehrinin medhinin yapıldığı bir manzumenin olmasıdır. Şair, "Öyle bir zaman gelsin ki Konya fitneden kurtulsun, güvenli, korkusuz bir şehir olsun; orada yaşayan herkes irfân sahibi olsun; hatta Konya'da yaşanan bu hoşluklar karşısında, onun toprağı altında yatan ölümler bile dirilmek için heveslenip, kefenlerini yırtсын" dileğinde bulunur (41a-41b). Ardından ahir zamanın fitnesinden kurtulan Konya şehrini anlatan, 13 beyitlik bir manzume yer alır. Derviş, Konya'yı, içinde Mevlânâ olduğu için sevmiş ve medh etmiştir:

Fâ'î lâ tün Fâ'î lâ tün Fâ'î lün

Dem-be-dem ol âfitâb-ı burc-ı nâz
Ya'ni Mevlânâ o dürr-i dürc-i nâz

Ḳonyaya ol ḥusrev-i 'âlî neseb
Dirdi şehr-i evliyâ eydün laḳab

Kim velî olur velâyet gösterür
Kim bu şehr içre vilâdet gösterür

Atamuñ tâ pāk cismi bundadur
Tâ kim ol gencün ḫılısmı bundadur

Ol şehūn evlādınūn ā'kābınūn
Bundadur tā kim ten-i ensābınūn

Olur işbu şehr emīn şemşīrden
Nīze zaħmından ve zaħm-ı tīrden

Düşmeni olan bu şehrūn sehmnāk
Başa varmaz 'ākıbet olur helāk

Uyanıcağ fitne-i āħır zamān
Fitne yile tolıcağ āħır zamān

Giricek birbirine tīr ü kemān
İşbu şehr ola emīn bula amān

Ger ħarāb ola ne gam çūn gencümüz
Andadur dir şāh-ı gevher-sencümüz

Böyle diyüp pes oğur bu maṭla'ı
Ol leb-i āb-ı ħayātuñ menba'ı

Mefā 'ilūn Fe 'ilātūn Mefā 'ilūn Fe 'ilātūn

Tatār ceng ile gerçi ħarāb kıldı cihānı
Ne ġam çü var o ħarābuñ içünde genc-i nihānı (41a)

Kemāl Ahmed Dede, "Mevlānā'nın şehrin incisi olduğunu, o yüce padişahın bu şehre evliyalar şehri dediğini, velilerin Konya'da velâyet gösterdiğini, temiz yaradılışlı ataların bedenlerinin, hazinenin tılsımının, padişahın çocuklarının, torunlarının ve hısımlarının da Konya'da bulunduğunu belirtirken; bu şehrin kılıç, mızrak, ok yarasından emin bir yer olduğunu söylemekte ve Konya'ya kimsenin düşman olamayacağını, bunu düşünenin helâk olacağını; ahir zamanın fitnesi gelince de bunun yele verilip gideceğini ve şehrin güvenliğe kavuşacağını vaad eder. Cevherden anlayan padişah, Konya harab olsa da derd değil, bizim hazinemiz ordadır diyerek, hayat suyunun dudağının kaynağından bir matla söyler; Tatar her ne kadar cihanı savaşla harab etse de dert değil, çünkü o harabenin içinde bizim gizli hazinemiz vardır." diyerek o dönemde yaşanan savaşlardan, istilâlardan Konya şehrinin etkilenmeyeceğini söylemektedir. Bunun sebebini de, hazinenin içinde gizlediği inciye yani Mevlānā'ya bağlamaktadır. Müellifin, Mevlānā'nın övgüsünü yaparken, etrafta yaşanan olaylara da değinmesi, eserin tarihî bakımdan önem taşımasına da sebep olmaktadır.

Kemâl Ahmed Dede ve Tercüme-i Menâkıb-ı Mevlânâ'sı

Kemâl Ahmed Dede, Mevlânâ'ya duyduğu sevgiyi eserinde onun beyitlerine sık sık yer vererek göstermektedir. Mevlânâ'nın Farsça bir gazeliyle birlikte tercümesini verir:

Mef'û lü Fâ' i lâ tü Me fâ' i lü Fâ' i lün

Dün 'ışk didi baña ben cümle nâz oldum
Cümle niyâz sen baña çün saña nâz idem

Terk eyle nâzı sen baña cümle niyâz ol
Tâ kend'özümü ben saña cümle niyâz idem (45a)

Menâkıb-nâme'de tasavvufî şiiirlere de yer veren Kemâl Ahmed Dede'nin en güzel beyitlerinden biri de Mevlânâ'nın vefâtı üzerine söylediği şu beytidir:

Fâ'i lâ tün Fâ'i lâ tün Fâ'i lün

Yok durur 'âşıklar üzre hîç 'Azrâ'ile el
'İşkuñuñ 'âşıkların hem 'ışk u sevdâ öldürür (96a)

“Âşıklardan Azrail'e el veren olmaz, çünkü senin aşkının âşıklarını aşk ve sevda öldürür.”

Esrar Dede, Tezkiresinde Kemâl Ahmed Dede'nin Menâkıbından bahsederken, aşağıdaki manzumeyi örnek olarak vermiştir:

Ey gönül bāğında olan göz gözi
Ya'ni Mevlânâ buyurur bu sözi

Dir idi başumda iken ol kamer
Gün gibi görsem namâz itsem seher

Sûre-i Kevser okurdum aglayup
Sûziş-i cāndan çigerler taglayup

Hak bana nâ-geh tecellî eyledi
Ben kulın ol şeh tesellî eyledi

Şöyle kim bî-hod özinden mest-vār
Girdi mey başdan çün oldum hūş-yār

Geldi bir āvâz gördüm hakkı çün
Ey Celâlü'd-dīn celâlüm hakkı çün

Cehdi ko yeter mücâhid ol yüri
Şimdiden girü müşâhid ol yüri

Ol inayet şükrine ben güşişem
Artuk itdüm eksimedüm cüşişem

Okıyup abden şekûra âyetin *
Kulluk itdüm komadum şeh hizmetin

Tâ meger ashâbumı ahbâbumı
Şol akîbümce gelen a'kâbumı

Hep hevâmiyyetleridür dir görem
Komayam nâkıs kemâle irgürem

Bu Kemâl-i nâkısı dahi koma
Geldi ey İsi-nefes anı uma (22a)

Netice olarak, Akşehir'den çıkıp, Konya'da Çelebi Hüsrev Hazretleri'nin hizmetinde bulunduktan sonra; İstanbul'a gelerek burada Yenikapı Mevlevîhânesinin ilk post-nişini olan Kemâl Ahmed Dede, özellikle gösterdiği olgunluk ve kerâmetler ile mevlvîler arasında sevilip, takdîr edilen bir dervîş olmuştur.

Ayrıca Kemâl Ahmed Dede'nin, on altıncı yüzyılda kaleme aldığı, Terceme-i Menâkıb-ı Mevlânâ adlı eseri, Mevlânâ ve mümessilleri hakkında, günümüze ışık tutan önemli kaynaklar arasındadır. Ancak bu eser, henüz günümüz Türkçesine aktarılmamıştır.

Bu makale ile, Kemâl Ahmed Dede ve en kısa zamanda yayına hazırlamayı planladığımız Tercüme-i Menâkıb-ı Mevlânâ adlı eseri meraklıların bilgisine sunulmuştur.

Kaynaklar

Ahmet Eflakî. (2001). **Âriflerin Menkıbeleri I-II**. (Çeviren: Tahsin Yazıcı). İstanbul: MEB.

Ayan, Gönül. (2003). **Sevakıb-ı Menakıb ve Mevlana**. Konya: *III. Uluslar Arası Mevlâna Kongresi* Tebliğler. s. 79-84.

Bursalı Mehmet Tahir Efendi. (1975). **Osmanlı Müellifleri 1299-1915**. C. 3. (hzl. İsmail Özen). İstanbul: Meral Yayınları.

Ergun, Sadettin Nüzhet & Uğur, Mehmet Ferit. (2002). **Konya Vilayeti Halkiyat ve Harsiyatı**. (hzl. Hüseyin Ayan). Konya: T.C. Konya Valiliği İl Kültür Müdürlüğü.

* İsrâ S., 17/ 3: "...çok şükreden bir kuldu".

- Esrar Dede. (2000). **Tezkire-i Şu'arâ-yı Mevleviyye.** (hzl. İlhan Genç). Ankara: Atatürk Kültür Merkezi Bşk. Yay.
- Gölpınarlı, Abdülbaki. (1971). **Mevlana Müzesi Kataloğu.** C. II. Ankara: TTK.
- İpekten, H., İsen, M., Toparlı, R., Okçu, N. & Karabey, T. (1988). **Tezkirelere Göre Divan Edebiyatı İsimler Sözlüğü.** Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yay.
- Lokmanî Dede. (2003). **Menâkıb-ı Mevlânâ.** (hzl. Halil Ersoylu). Ankara: TDK.
- Mehmed Ziya. (1913). **Yenikapı Mevlevihanesi.** (hzl. Yavuz Sanemoğlu). İstanbul: Tercüman 1001 Temel Eser.
- Sâkıb Mustafa Dede. (No:1901). **Sefîne-i Nefise fi'l- Menâkıb-ı Mevleviyye.** C.II. Mevlânâ Müzesi İhtisas Ktp.
- Tuman, Mehmet Nâil. (2001). **Tuhfe-i Nâilî Divân Şairlerinin Muhtasar Biyografileri II.** (hzl. Cemal Kurnaz- Mustafa Tatçı). Ankara: Bizim Büro Yay.